

DOTEK TEMNOTY
DENIS LEHANE

Autor předloh k filmům *Tajemná řeka*,
Prokletý ostrov a *Sbohem, baby*

DOTEK TEMNOTY

DOTEK TEMNOTY

DENIS LEHANE

PŘÍPAD PATRICKA KENZIEHO & ANGELY GENNAROVÉ

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Copyright © 1996 by Dennis Lehane
Translation © Petra Andělová, 2014
Photo on Cover and Frontispice © Ida Saudková, 2014
Cover © Jan Matoška, 2014
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2014

ISBN 978-80-7425-987-6 (PDF)

Tento román věnuji Malu Ellenburgovi a Sterlingu Watsonovi za tisíce dobrých argumentů o povaze řemesla a o povaze bestie.

PODĚKOVÁNÍ

Děkuji doktorce Joli Yuknekové z oddělení pediatrie Bostonské městské nemocnice a seržantu Thomasi Lehaneovi z Massachusettské policie za zodpovězení hromady hloupých otázek.

Děkuji Anně Rittenbergové, Claire Wachtelové, Chrisovi, Gerryemu, Susan a Sheile za čtení, připomínkování a opravu rukopisu (jakož i za zodpovězení mnoha ještě hloupějších otázek).

Měli bychom být vděční, že nedokážeme spatřit hrůzu a ponížení obkličující naše dětství ve skříních a v přihrádkách na knihy, všude.

Graham Greene, *Moc a sláva*

Když jsem byl malý, otec mě vzal na střechu domu, který čerstvě vyhořel.

Požár ohlásili ve chvíli, kdy mi ukazoval hasičskou stanici, a tak si mě posadil na přední sedadlo hasičského auta a vyrazili jsme. Měl jsem oči navrch hlavy, když se ten velký těžký vůz řítit ulicemi, sirény kvílely a před námi se vynořovaly sloupy modrého, černého a hustého kouře.

Hodinu hasili plameny a mě snad tucetkrát někdo z otcových kolegů poplácal po zádech. Za tu dobu jsem o hodně překročil svůj denní příděl hotdogů. Seděl jsem na kraji chodníku a díval se, jak se činí, a pak přišel otec, vzal mě za ruku a vedl mě vzhůru po požárním schodišti.

Jak jsme stoupali, pramínky kouře se plazily po cihlách a vplétaly se nám do vlasů. Skrze rozbitá okna jsem viděl ohořelý bezútesný vnitřek domu; dírami ve stropech se řinula špinavá břevka.

Ta budova mi naháněla strach a otec mi musel pomoci, abych dokázal vylézt až na střechu.

„Patricku,“ domlouval mi, když jsme přecházeli přes asfaltový pás, „už je po všem. Chápeš?“

Podíval jsem se před sebe. Jen kousek od nás se tyčilo město, v záplavě kovově modré a žluté barvy. Dole podě mnou panova-la zkáza; žár jsem cítil na vlastní kůži.

„Chápeš?“ opakoval otec. „Tady jsme v bezpečí. Oheň jsme uhasili už ve spodních patrech. Nemůže se k nám dostat. Když ho zadusíš v zárodku, už se znova nerozhoří.“

Pohládl mě po vlasech a políbil na tvář.

A já se rozklepal.

PROLOG

Štědrý den
18.15

Před třemi dny, v noci, zrovna když podle kalendáře začínala zima, byl Eddie Brewer, kluk, se kterým jsem vyrůstal, jedním ze čtyř lidí zastřelených v jedné večerce. Nešlo o loupežné přepadení. Střílel James Fahey. Zrovna se rozešel s přítelkyní Laurou Stilesovou. Pracovala v prodejně jako pokladní a měla službu od čtyř do půlnoci. V jedenáct patnáct, jen chvíli po tom, co si Eddie Brewer nasypal do plastového kelímku led a zalil ho spritem, vešel James Fahey a střílel Lauru Stilesovou jednou do obličeje a dvakrát do srdce.

Pak vpálil kulku do hlavy Eddieho Brewera, prošel uličkou mezi chladičnými boxy, kde se poblíž mléčných výrobků choulil postarší vietnamský pár. Dvě kulky pro každého a James Fahey došel k závěru, že jeho dílo je dokonáno.

Šel do auta, sednul si za volant a na zpětné zrcátko přilípl soudní zákaz přibližovat se k expřítelkyni, se kterým na něj vyrukovala Laura a její rodina. Pak si omotal kolem hlavy jednu z Lauřiných podprsenek, loknul si z láhve Jacka Danielse, strčil si pistoli do pusy a zmáčknul spoušť.

James Fahey a Laura Stilesová byli na místě mrtví. Postarší Vietnamec zemřel při převozu do Carneyovy nemocnice, jeho žena dodýchala několik hodin po něm. Eddie

Brewer upadl do kómatu. Doktoři prohlásili, že prognóza není moc dobrá, a taky se nechali slyšet, že je zázrak, že ještě žije.

Novináři se toho chytli, protože i když Eddie, s nímž jsem vyrůstal, rozhodně nebyl světec, stal se knězem. Tu noc, kdy schytl kulku do hlavy, si šel zaběhat. Měl na sobě jen tričko a tepláky, takže Fahey nemohl jeho životní poslání tušit. Osobně jsem toho názoru, že by se tím stejně nic nezměnilo. Jenomže tisk těsně před Vánoci vy cítil nostalgii po víře a snažil se z jeho kněžství vytrískat co nejvíc.

Televizní komentátoři i redaktoři od novin líčili náhodné postřelení Eddieho Brewera jako biblické znamení. Apokalypsa, vykřikovali, a v jeho farnosti v Lower Mills i v okolí Carney se konala jedna bohoslužba za druhou. Eddie Brewer, prachobyčejný fráter a naprosto nevýrazný chlápek, byl na nejlepší cestě stát se mučedníkem. Ať už živý nebo mrtvý.

S noční můrou, která vstoupila do mého života a do životů dalších lidí ve městě před dvěma měsíci, však měla celá aféra Eddieho Brewera pramálo společného. Po tom prožitém zlém snu mi zůstaly nezahojené rány, doktoři říkali, že už je to tak dobrý, jak se dalo předpokládat, i když doteď nemám cit v pravačce a ještě pořád mě pod vousy, co si nechávám narůst, pálí jizvy. Ne, ani kněz, který se připltl do přestřelky, ani sériový vrah, s nímž jsem měl tu čest, ani „etnické čistky“ v jedné z bývalých republik Sovětského svazu, ani muž, co se prostřílel klinikou umožňující potraty hned za rohem, a ani další sériový vrah, co zabil deset lidí v Utahu a ještě ho nechtyli, – nic z toho spolu nesouvisí.

Jen někdy mívám *pocit*, že to spolu souvisí, že všechno to nahodilé násilí má nějakou spojitost a že stačí jen přijít

na to jakou, aby to všechno dávalo smysl, aby se to dalo pochopit.

Vousy si nechávám narůst ode Dne díkůvzdání; nikdy předtím jsem je nenosil. Zastřihávám si je, nicméně po každé, když ráno stojím před zrcadlem, mě jejich existence překvapí. Jako by se mi celou noc nezdálo o ničem jiném než o hladké tváři nerozryté jizvami, o kůži bez poskvrnky, jakou mají jen batolata, hebké a zrůžovělé svěžím povětřím a hýčkané láskyplnou mateřskou péčí.

Detektivní kancelář Kenzie – Gennarová má zavřeno. Řekl bych, že už se v ní začíná usazovat prach; v koutě za stolem už mám nejspíš první osamělou pavučinu a Angie nejspíš taky. Angie je pryč od konce listopadu; a já se na ni snažím nemyslet. Na Grace Coleovou taky. A na Graceinu dceru Mae jakbysmet. Nechci si připomínat nic z toho.

Mše naproti přes ulici právě skončila. Venku panovalo s ohledem na roční dobu nezvykle teplé počasí, sloupec rtuti končil vysoko nad nulou, i když slunce zapadlo už před hodinou a půl. Farníci postávali venku, jejich hlasy ostře zněly tmou: šťastný a veselý, přáli si navzájem. Pozastavovali se nad rozmary počasí, které si po celý rok prý dělalo, co chtělo. Ano, v létě byla zima, na podzim nezvykle teplo a pak najednou začalo být lezavo a přišel mráz. Zazněla i slova o tom, že by nikoho nepřekvapilo, kdyby se na Štědrý den ráno teplota vyšplhala přes dvacet stupňů.

Padlo jméno Eddieho Brewera. Chvíli o něm mluvili, ale ve vši stručnosti. Měl jsem pocit, že si nechtěli kazit sváteční náladu. Achich, kam ten svět spěje? Svět se zbláznil, říkali. Zbláznil. Zbláznil. *Zbláznil.*

V poslední době trávím venku hodně času. Z verandy se dívám na lidi, a i když je dost chladno, jejich hlasy mi nedovolí odejít, zraněnou ruku mám ztuhlou a zuby mi začínají drkotat o sebe.

Vždycky po ránu si беру kafe ven, sedím na čerstvém vzduchu a dívám se přes ulici na školní dvůr, na malé kluky s modrými kravatami a v modrých kalhotách, dívky v kostkovaných sukních a lesklých baretech pobíhající sem a tam. Jejich nečekané výkřiky a rychlé pohyby, jejich zdánlivě nevyčerpatelná zásoba kypící energie, mi někdy lezou na nervy, jindy mě zase nabudí. Záleží na tom, jakou mám zrovna náladu. Když mám den blbec, jejich jekot je jako skleněné střepy, co se mi zabodávají podél páteře. Když mám ale dobrý den, tak cítím příval čehosi, co by se dalo popsat jako připomínka doby, kdy jsem byl zdravý, kdy mě nebolelo něco tak přirozeného jako dýchání.

O co jde především, napsal, je bolest. Kolik jí dokážu snést, kolik jí přenesu jinam.

Přišel v době, kdy si počasí dělalo, co chtělo, nikdo nečekal, že podzim bude tak teplý, a vůbec všechno bylo vzhůru nohama. Jako byste se dívali do díry v zemi a tam dole viděli plout hvězdy a pableskovat souhvězdí, a pak byste vzhlédli k obloze a viděli jen špínu a stromy visící korunami dolů. Jako by měl ruku položenou na zeměkouli, najednou do ní šťouchl a celý svět – nebo přinejmenším ten můj – se roztočil.

Čas od času se za mnou staví Bubba, Richie, Devin nebo Oscar. To pak sedíme venku a povídáme si o fotbale, školním poháru nebo nových filmech. Nemluvíme o tom, co se stalo na podzim, o Grace ani Mae. Nemluvíme o Angie. A taky nikdy nemluvíme o něm. K tomu, co napáchal, už není co dodat.

O co jde především, napsal, je bolest.

Ta slova na kusu bílého papíru formátu A4, jaký se dává do kopírky, mě nepřestávají pronásledovat. Připadá mi, jako by je někdo vytesal do kamene a ne napsal na papír.

PRVNÍ KAPITOLA

Ve chvíli, kdy zavolal Eric Gault, jsem byl s Angie v naší kanceláři nahoře ve zvonici a snažil se zprovoznit klimatizaci.

Za normálních okolností by porouchaná klimatizace v polovině října v Nové Anglii nepředstavovala žádný problém. Tím by spíš bylo rozbité topení. Ale jak později vyšlo najevo, na podzim nás nic normálního nečekalo. Ve dvě odpoledne bylo kolem pětadvaceti stupňů a oknem se dovnitř řinul teplý letní vzduch.

„Možná bysme měli někoho zavolat,“ navrhla Angie.

Praštil jsem do té bedny z boku, abych ji nahodil. Nic.

„Dám krk, že je to v řemenu,“ prohlásil jsem.

„Totéž říkáš, když ti nejede auto.“

„Hm.“ Asi dvacet sekund jsem ten krám hypnotizoval pohledem, ale vytrvale zůstával potichu.

„Vynadej jí,“ rýpla si Angie. „Třeba to zabere.“

Přesunul jsem pozornost na ni. Mlčela stejně zarytě jako bedna od klimatizace. Možná bych měl zapracovat na pronikavosti svého pohledu.

Zazvonil telefon. Zvedl jsem ho v naději, že volající bude mít nějaké zkušenosti s mechanikou, ale uslyšel jsem na druhém konci Erica Gaulta.

Eric přednášel kriminologii na Bryce. Poznali jsme se v době, kdy ještě učil na Massachusettské univerzitě. Chodil jsem k němu na několik přednášek.

„Víš něco o tom, jak se zprovožňuje klimatizace?“

„Zkusils to zapnout, vypnout a znovu nahodit?“

„Jo.“

„A nic?“

„Ani ťuk.“

„Párkrát do ní praštit?“

„To už jsem taky udělal.“

„Tak volej opraváře.“

„Co bych si bez tebe počal!“

„Pořád úřaduješ ze zvonice, Patricku?“

„Jo. Proč se ptáš?“

„No, měl bych pro tebe potenciálního klienta.“

„Jak to souvisí se zvonící?“

„Byl bych rád, kdyby si tě najala.“

„Jasně. Tak ji přiveď.“

„Do zvonice?“

„Jasně.“

„Říkal jsem, že bych byl rád, kdyby si tě najala.“

Rozhlédl jsem se po stísněné kanceláři. „To sis mohl od-pustit, Ericu.“

„Mohl by ses zastavit na Lewis Wharf, řekněme tak v devět ráno?“

„Myslím, že jo. Jak se tvoje kamarádka jmenuje?“

„Diandra Warrenová.“

„A co ji tíží?“

„Byl bych radši, kdyby ti to řekla sama.“

„Chápu.“

„Uvidíme se zítra.“

Pokládal jsem sluchátko, když se ozvalo: „Patricku?“

„Co?“

„Nemáš mladší sestru Moiru?“

„Ne. Mám *starší* sestru Erin.“

„Aha.“

„Proč tě to zajímá?“

„Jen tak. Povíme si to zítra.“

„Ahoj.“

Zavěsil jsem a tázavě se zadíval na klimatizaci. Pak na Angie a pak zpátky na klimatizaci. Pak jsem zavolal opraváři.

Diandra Warrenová bydlela v loftu v pátém patře na Lewis Wharf. Měla z něj panoramatický výhled na přístav a díky prosklené východní stěně se celá místnost doslova topila v měkkých paprscích ranního slunce. Diandra Warrenová vypadala přesně jako typ ženy, která má v životě všechno, co si zamane.

Do čela jí v elegantních kadeřích padaly vlasy barvy přežralých broskví, po stranách a vzadu sestříhané. Tmavá hedvábná halenka a modré džíny se zdály nenošené a její lícní kosti na mě působily jako vytesané ze zlata, hladké jako klidná hladina vody v poháru.

Otevřela nám dveře se slovy: „Pane Kenzie, paní Genarová.“ Skoro šeptala, nicméně i švelivý tón jejího hlasu svědčil o vysokém sebevědomí jeho majitelky. Ženy, která ví, že se ostatní nakloní, aby lépe slyšeli, když to bude zapotřebí. „Pojďte, prosím, dál.“

Loft byl vkusně zařízený. Gauč a křesla v obývací části měly smetanovou barvu, dokonale ladící se světlým obložáním kuchyňské linky, dřevěnou podlahu pokrývaly červené a hnědé perské a indické koberce. Díky zvoleným barevným odstínům místnost působila útulně, nicméně spartánský a ryze funkční ráz jejího vybavení nenechával nikoho na pochybách, že paní domu si nepotrpí na plané řeči. Nikde žádné upomínkové serepetičky.

Na podestě z obnažených cihel vedle prosklené stěny stála postel s mosazným rámem, komoda z ořechu, tři vitríny z březového dřeva a psací stůl se šuplíky z masivu. Nikde v místnosti jsem nezaznamenal šatní skříň, natož

nějaké volně pověšené oblečení. Asi jí stačí lusknout a každé ráno k ní vzduchem přiletí zbrusu nové šaty, nažehlené a připravené tak, aby do nich mohla vklouznout, jen co vyjde ze sprchy.

Zavedla nás do obývacího kouta. Zatímco ona s lehkým zaváháním usedla na gauč, my se zabořili do křesel. Mezi námi stál konferenční stolek s deskou z kouřového skla, na níž ležela obálka a hned vedle ní těžký popelník a starožitný zapalovač.

Diandra Warrenová nás oblažila úsměvem.

Taky jsme se na ni usmáli. Při téhle práci musí člověk rychle improvizovat.

V očích se jí mihl údiv, ale úsměv vydržel. Hm. Možná čekala, že jí začneme líčit, jak jsme dobří, že položíme zbraně na stůl a přidáme výčet podlých ničemů, které jsme od slunce východu poslali na onen svět.

Angie úsměv na tváři pohasl, ten můj vydržel na místě o několik sekund déle. Obrázek detektiva pohodáře, s nímž se potenciální klient cítí naprosto uvolněně. Patrick „Sparky“ Kenzie, vždy k vašim službám.

Diandra Warrenová prolomila ticho. „Nevím, jak začít.“

„Eric říkal, že se potýkáte s něčím, s čím bysme vám mohli pomoci,“ podala jí pomocnou ruku Angie.

Přikývla. Přišlo mi, jako by v jejích oříškově hnědých očích něco explodovalo a duhovka se roztržila na malé kousičky. Našpulila rty, pohlédla dolů na své štíhlé ruce a pak teprve znovu vzhlédla. Zrovna v tu chvíli se otevřely vstupní dveře a v nich stál Eric. I přes prošedivělé vlasy stažené do ohonu a začínající pleš pořád vypadal o dobrých deset let mladší, než ve skutečnosti byl. Věděl jsem, že mu táhne na nějakých šesta- nebo sedmačtyřicet. Na sobě měl khaki kalhoty, džínovou košili a hnědou sportovní bundu, kousek nad pasem zapnutou na

knoflík. Ta bunda na něm vypadala dost divně; krejčí evidentně nepočítal s tím, že si Eric strčí za pásek bouchačku.

„Nazdar, Ericu.“ Podal jsem mu ruku.

Potrásl jí. „Jsem rád, že jste přišli, Patricku.“

„Ahoj, Ericu.“ Teď napřáhla pravačku Angie.

Jak se k ní natahoval, ukázal zbraň v celé kráse. Uvědomil si to, přivřel oči a pak zrudl.

Angie si neodpustila: „Cítíla bych se mnohem líp, kdybys tu bouchačku položil na stůl a vzal si ji, teprve až odejdeme.“

„Připadám si jako blb,“ omlouval se s křečovitým úsměvem.

„Ericu, prosím,“ vložila se do toho Diandra, „polož to na stůl.“

Vyndal ruger osmatřicítku z pouzdra, opatrně, jako by ho snad pistole chtěla kousnout, a položil ji na obálku.

Zadával jsem se mu do očí, nevěděl jsem, co si o tom mám myslet. Eric Gault a bouchačka šli k sobě asi jako kaviár a párek v rohlíku.

Posadil se vedle Diandry. „Poslední dobou máme trochu nervy na pochodu.“

„Proč?“

Diandra si povzdechla. „Víte, pane Kenzie, paní Genarová, pracuji jako psychiatr. Učím na Bryce dvakrát do týdne a také v rámci své praxe poskytuji poradenství zaměstnancům a studentům kampusu. Asi si dokážete představit, že ve své práci přijdu do styku s kdekým – nebezpeční klienti, psychotičtí pacienti, kteří mě v malé ordinaci ohrožují, paranoidní asociální schizofrenici, kteří si zjistí, kde bydlím. S tím už jsem se naučila žít. Ale tohle...“ Upřeně se zadívala na obálku ležící na stole před námi. „To je –“

Skočil jsem jí do řeči: „Pokuste se nám říct, jak »to« začalo.“

Opřela se a na chvíli zavřela oči. Eric jí zlehka položil ruku na rameno, ale ona zavrtěla hlavou, oči neotevřela, a tak ji odtáhl. Položil si dlaň na koleno a tvářil se, jako by nevěděl, jak se tam dostala.

„Jednou ráno za mnou na Bryce přišla studentka. Tedy, říkala, že je studentka.“

„A proč si myslíte, že nebyla?“ zeptala se Angie.

„Zpočátku jsem po tom nepátrala, měla studentskou průkazku.“ Diandra otevřela oči. „Ale později jsem si ji prověřila, a nikdo ji neznal. Nefigurovala na žádném seznamu studentů.“

„Jak se jmenovala?“ zajímalo mě.

„Moira Kenzieová.“

Podíval jsem se po očku na Angie. Tázavě povytáhla obočí.

„Víte, pane Kenzie, když Eric vyslovil vaše jméno, neváhala jsem ani vteřinu. Doufala jsem, že jste s tou dívkou spřízněný.“

Už mě to taky napadlo. Kenzie není zrovna běžné příjmení. A to ani v Irsku, kde je nás pár v okolí Dublinu a hrstka dalších kolem Ulsteru. Když pomyslím na krutost a násilí, co měli ve vínku můj otec a jeho bratři, asi není důvod fňukat, že naše rodová linie pomalu spěje ke konci.

„Mluvila jste o Moirě Kenzieové jako o dívce.“

„Ano.“

„Takže byla mladá?“

„Devatenácti- možná dvacetiletá.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Bohužel. Neznám ji, doktorko Warrenová. Jediná Moira Kenzieová, o které vím, je sestřenice mého nebožtíka otce. Je jí přes šedesát a už dvacet let nevytáhla paty z Vancouveru.“

Stroze přikývla; rozladilo ji to; pohled měla rozostřený.
„Tak to bychom měli...“

„Doktorko Warrenová,“ pobídl jsem ji, „co přesně se stalo poté, co jste se setkala s Moirou Kenzieovou?“

Znovu sevřela rty, podívala se na Erica a pak nahoru na robustní stropní ventilátor. Pomalu vydechla ústy a v tu chvíli mi bylo jasné, že se rozhodla nám důvěřovat.

„Moira říkala, že byla přítelkyní nějakého Hurlihya.“

„Kevina Hurlihya?“ ujišťovala se Angie.

Zlatavý pel Diandry Warrenové byl v tu ránu ten tam, zbělela jako křída. Souhlasně přikývla.

Angie koukla na mě a její obočí pak znovu vylétlo nahoru.

„Vy ho znáte?“ zajímal se Eric.

„Bohužel,“ povzdchl jsem si, „už jsme s Kevinem měli tu čest.“

Kevin Hurlihy s námi vyrůstal. Vytáhlý týpek, krásy moc nepobral, hubený jak lunt. Měl vlasy zplihlé tak, že to vypadalo, jako by mu někdo strčil hlavu do záchodové mísy a spláchnul. Když mu bylo dvacet, odstranili mu z hrtanu zhoubný nádor. Zákrok se povedl, ale kvůli jizvě, co mu po zákroku zůstala, už nikdy normálně nemluvil. Kňoural a kníkal jako rozdurděná puberťačka. Nosil brýle s tlustými skly, za nimiž měl oči vypoulené jako žába, a jeho vkus, co se oblékání týče, odpovídal harmonikáři z dechovky. Byl pravou rukou Jacka Rouse a Jack Rouse měl pod palcem irskou mafii ve městě. Kevin možná vypadal i mluvil směšně, ale rozhodně s ním žádná legrace nebyla.

„Co bylo dál?“ vyzvídala Angie.

Diandra se zadívala ke stropu, jemná kůže na krku jí jen vibrovala. „Moira mi řekla, že jí Kevin nahání hrůzu. Řekla mi, že ji neustále pronásleduje, nutí ji, aby se dívala,

jak souloží s jinými ženami, a také ji nutí, aby spala s jeho kumpány. Jak zmlátí každého muže, který se na ni jen podívá, a jak..." Polkla. Eric nesměle položil svou ruku na její. „Pak mi vyprávěla, že se zapletla s jedním mužem a Kevin se to nějak dozvěděl a pak ho... zabil a zakopal v Somerville. Prosila mě o pomoc. Ona –“

„Kdo vás kontaktoval?“ zeptal jsem se přímo.

Promnula si levé oko a poté si starožitným zapalovačem zapálila dlouhou bílou cigaretu. Na to, jak byla vystrašená, se jí ruka zase tolik netřásla. „Kevin.“ Skoro to slovo vyplivla, jako by se chtěla zbavit pachuti v ústech. „Zavolal mi ve čtyři ráno. Víte, jak člověku je, když mu telefon zazvoní ve čtyři ráno?“

Je dezorientovaný, zmatený, osamělý a vystrašený. Přesně ve stavu, v jakém ho chce chlápek jako Kevin Hurlihy mít.

„Vychrlil na mě všemožné nechutnosti. Cituji: »Ty špinavá kurvo, jak se ti žije poslední tejdny na týhle zemi?«“

Typický Kevin. Má styl, to se mu musí nechat.

Lačně potáhla z cigarety.

„Kdy vám volal?“

„Před třemi týdny.“

„Třemi týdny?“ podivila se Angie.

„Ano. Snažila jsem se to ignorovat. Volala jsem na policii, ale tam mi řekli, že dokud nebudu mít důkaz, že to byl Kevin, tak že s tím nemohou nic dělat.“ Pročísala si prsty vlasy, zabořila se hlouběji do pohovky a podívala se na nás.

„Když jste mluvila s policií, zmínila jste se o mrtvole zakopané v Somerville?“

„Ne.“

„Dobře jste udělala,“ pochválila ji Angie.

„A proč jste čekala tak dlouho, než jste se rozhodla vyhledat pomoc?“

Natáhla se a odstrčila Ericovu zbraň z obálky na stole. Vzala ji a podala Angie, která ji otevřela a vytáhla z ní černobílou fotografii. Prohlédla si ji a předala ji mně.

Byl na ní mladý muž kolem dvaceti, pohledný, dlouhé světle hnědé vlasy a dvoudenní strniště na tváři. Měl na sobě džíný s dírami na kolenou, rozhalenou flanelovou košili, pod ní tričko a navrch černou koženou bundu. Neoficiální stejnokroj vysokoškolských studentů. Pod paží si nesl notebook a procházel zrovna kolem nějaké cihlové zídky. Nezdálo se, že by věděl, že ho někdo fotí.

„Můj syn. Jason,“ vysvětlila Diandra. „Je ve druhém ročníku na Bryce. Ta budova v rohu je tamní knihovna. Fotka mi přišla včera poštou.“

„Žádný vzkaz?“

Zavrtěla hlavou.

„Jen jméno a adresa na obálce, nic víc,“ doplnil Eric.

„Před dvěma dny,“ pokračovala Diandra, „byl Jason na víkend doma. Zaslechla jsem, jak povídá kamarádovi do telefonu, že má pocit, jako by ho někdo sledoval. Sledoval. Přesně tak to řekl.“ Rukou, v níž držela cigaretu, ukázala k fotce; třásla se jí teď mnohem víc. „Den nato přišlo tohle.“

Znovu jsem se na fotografii zadíval. Varování typické pro mafii: víme o vás všechno, ale vy o nás skoro nic.

„S Moirou Kenzieovou jsem se viděla jen jednou. Na Bryce zapsaná není, číslo, které mi na sebe dala, patří jedné čínské restauraci, v telefonním seznamu není. Ale zapomenout na ni nemůžu. A teď ještě tohle. Vůbec nevím, jak jsem k tomu přišla. Bože.“ Plácla dlaněmi o stehna a zavřela oči. Když je znovu otevřela, jako by ji všechna odvaha, která ji během uplynulých tří týdnů držela při životě, opustila. Vypadala vyděšeně. Najednou jí došlo, že ochranné hradby, co si tak pečlivě budujeme kolem svých světů, jsou ve skutečnosti hodně chatrné.

Podíval jsem se na Erica, měl ruku na té Diandřině, a zamyslel se nad tím, co je k sobě poutá. Nikdy jsem ho s žádnou ženskou neviděl, vždycky jsem si myslel, že je gay. Buď jak buď, znám ho už deset let a o žádným synovi se ani slůvkem nezmínil.

„Kdo je Jasonův otec?“ zeptal jsem se.

„Co? Proč?“

„Když někdo vyhrožuje dítěti,“ vysvětlovala Angie, „zaměřujeme se i na další rodinné vazby.“

Diandra i Eric skoro současně zavrtěli hlavou.

„Diandra je rozvedená skoro dvacet let,“ chopil se slova Eric. „Její exmanžel se chová k Jasonovi hezky, ale trochu odměřeně.“

„Potřebuji znát jeho jméno,“ trval jsem na svém.

„Stanley Timpson,“ odpověděla Diandra.

„Státní návladní ze Suffolku Stan Timpson?“

Přikývla.

„Doktoro Warrenová,“ vložila se do toho Angie, „vzhledem k tomu, že váš exmanžel je jedním z nejmocnějších mužů zákona ve Státech, musíme vzít v potaz –“

„Ne,“ přerušila ji Diandra. „O tom, že jsme byli svoji, ví jen hrstka lidí. Znovu se oženil, má tři děti a svoje styky s Jasonem a se mnou omezil na minimum. Věřte mi, se Stanem to nijak nespojuje.“

Podíval jsem se na Erica.

„S tím souhlasím,“ potvrdil. „Jason má Diandřino jméno, ne Stanovo, a navíc není s otcem v takřka žádném kontaktu. Nanejvýš si zavolají k narozeninám a pošlou si pohled na Vánoce.“

„Pomůžete mi?“ zaprosila Diandra.

Očima jsem vyhledal Angie. Oba víme, že pohybovat se v blízkosti lidí, jako jsou Kevin Hurlihy a jeho šéf Jack Rouse, škodí zdraví. A teď se po nás chce, abysme na ně

vlítli a důrazně je vybídli, aby dali naší klientce svátek. Vskutku k popukání. Vzít případ Diandry Warrenové se za daných okolností rovnalo sebevraždě.

Angie mi nejspíš četla myšlenky. „No co,“ zafilozofovala, „chceš snad žít věčně?“

DRUHÁ KAPITOLA

Ve chvíli, kdy jsme odešli z Lewis Wharf a vydali se ke Commercialu, dokázal schizofrenní podzim v Nové Anglii vykouzlit z pošmourného rána překrásné odpoledne. Když jsem se probudil, bylo venku lezavo. Jako by rozelený bůh puritánů mrazivě funěl. Pociťil jsem to na vlastní kůži, protože mi netěsní okna. Mraky visely nízko, obloha měla barvu baseballového míčku, lidi se hrnuli k zaparkovaným autům, zachumlání do tlustých bund a svetrů, a od pusy jim šly obláčky páry.

Když jsem opouštěl byt, teplota se vyšplhala k deseti stupňům a slunce se snažilo prodrat skrz clonu mraků. Vypadalo jako pomeranč, co uvíznul pod zamrzlou hladinou rybníka. Cestou na Lewis Wharf do bytu Diandry Warrenové jsem si už musel sundat bundu, protože se slunce konečně naplno rozzářilo, a teď, když jsme se vraceli, se rtuť teploměru vyšplhala ke dvaceti.

Sjížděli jsme z Copp's Hillu. Z přístavu se přihnal teplý vítr, rozvlnil stromy na kopci a svál hrsti krvavě červených listů na dláždění a přilehlé trávníky. Po pravici zářilo v jasném slunečním světle přístavní molo a doky, po naší levé ruce se rýsovaly hnědé, červené a bělavé dlážděné chodníky, vedoucí ke starodávným vstupním dveřím, z nichž se linula vůně domácích klobás, česneku a čerstvě upečeného chleba.

„V den, jako je tenhle, člověk nemůže tohle město nenávidět,“ podotkla Angie.

„Vskutku nemožné.“

Prsty si pročísala husté vlasy a stočila je do ohonu, naklonila se k otevřenému okénku a nastavila obličej a krk slunečním paprskům. Díval jsem se na ni. Měla přivřené oči, na tváři jí hrál lehký úsměv a já v tu chvíli skoro uvěřil, že je úplně v pohodě.

Jenže opak byl pravdou. Od té doby, kdy opustila manžela, respektive na verandě jejich společného domu z něj udělala krvavou hroudu, čímž mu částečně oplatila dlouhé roky týrání, které od něj musela snášet, se Angie nedokázala vzpamatovat. Zimu prožila ve znamení bezvýznamných románek, přinejmenším pro ni. V poměrně rychlém časovém sledu za sebou zanechala slušnou řádku mužů, kteří mohli leda tak nechápavě kroutit hlavou, proč je odkopla a obratem si za ně našla náhradu.

Nicméně já o morálce kázat nemůžu, na to nejsem ten pravej, a navíc, kdybych se jí snažil promlouvat do duše, připadal bych si jako pokrytec. Každopádně když začalo jaro, dala se trochu dohromady. Přestala si domů vodit čerstvé trofeje a víc se soustředila na práci. Dokonce se snažila dát trochu do pořádku byt – v případě Angie celý úklid spočíval v umytí mikrovlnky a v tom, že si koupila nový smeták. Ale už to nebyla ona, nebyla jako dřív.

Tišíš a míň sebejistá. Zavolala mi nebo za mnou rovnou přišla do bytu v jakoukoli denní či noční dobu, aby mi vykládala o událostech uplynulých hodin. Neustále mi opakovala, že Phila neviděla měsíce, ale nějak jsem jí to nevěřil, nevím přesně proč.

A bylo tu ještě něco. Poprvé nebo možná podruhé za dobu, co jsme se znali, jsem se jí nemohl plně věnovat. V červenci jsem poznal Grace Coleovou a trávil jsem s ní každou volnou chvíli. Trávil jsem s ní celé dny a noci, někdy i celý víkend. Občas jsem taky fungoval jako chůva

Graceiny dcery Mae, a to jsem se se svou kolegyní vídal jen z obzvlášť naléhavých důvodů. Ani jeden z nás s ničím podobným nepočítal. Angie sama kdysi podotkla: „Je mnohem pravděpodobnější, že ve filmech Woodyho Allena bude hrát černochoch, než že si Patrick najde vážnou známost.“

Přistihla mě, jak ji pozoruji, doširoka otevřela oči a usklíbala se na mě. „Zase si o mě děláš starosti, Kenzie?“

Nejspíš je jasnovidka.

„Jen si tě prohlížím, Gennarová. Nic než sex v tom nehledej.“

„Znám tě jak svý boty, Patricku.“ Odtáhla se od okna. „Pořád si hraješ na mého staršího brácha.“

„A co?“

„Nic,“ opáčila a konečky prstů mi přejela po tváři. „Měl bys toho nechat.“

Odhrnul jsem jí z čela pramen vlasů, který jí padal do očí. Na semaforu naskočila zelená. „Tak na to zapomeň.“

* * *

Zastavili jsme u Angie před domem. Šla se převléknout do džínových kraťasů. Posloužil jsem si dvěma láhvemi piva Rolling Rock z její lednice. Pak jsme se posadili vzadu na verandě a poslouchali, jak naškrobené prádlo sousedů šustí ve větru, a zavíraly se nám oči. Zkrátka jsme si užívali hezký den.

Pohodlně se opřela a natáhla nohy před sebe. „No, takže najednou máme případ.“

„To máme,“ přitakal jsem a pokradmu klouzal pohledem po jejích hladkých, dobronzovalých opálených nohou až k vyšisovaným kraťasům. Na světě není moc dobra, ale ten, kdo by označil džínové kraťasy za zlo, je u mě blázen a fanatik.

„Nějakej nápad, kde začít?“ zeptala se. A následovalo: „Přestaň mi čumět na nohy, čuňáku. Jsi už skoro ženatej chlap.“

Pokrčil jsem rameny. Taky jsem se opřel a zadíval se na jasné nebe bez mráčku. „Ani ne. Víš, co mě fakt števe?“

„Kromě sladčáků, televizních reklam a newjerseyskýho přízvuku?“

„Ne. Na tomhle případu.“

„Prosím, prosím, smutně koukám, prozrad' mi to.“

„Proč zrovínka Moira *Kenzieová*. Jasně, s největší pravděpodobností si to jméno vymyslela, ale proč zrovna stejný příjmení, jako mám já?“

„Co takhle náhoda? Už jsi o ní někdy slyšel? Náhoda je, když –“

„Fajn. Zkus něco jinýho.“

„Třeba?“

„Přijde ti Kevin Hurlihy jako týpek, co by měl přítelkyni?“

„Ani ne. Ale už jsme ho léta neviděli.“

„Ale stejně...“

„Kdo ví,“ zamyslela se. „Znám dost divnejch, ošklivejch chlápků, co maj vedle sebe krásný ženský. A naopak to platí stejně.“

„Kevin ale není jen divnej. Je sadista.“

„To jsou profesionální boxeři taky, a co se kolem nich motá ženskejch.“

Zase jsem pokrčil rameny. „Jen přemýšlím. Tak fajn, jak půjdeme na Kevina?“

„A Jacka Rouse,“ připomněla.

„Nebezpečný chlápci,“ podotkl jsem.

„Velmi,“ přitakala Angie.

„Kdo si umí poradit s nebezpečnýma chlápky levou zadní?“

„My rozhodně ne,“ ujistila mne Angie.

„Ne, my jsme pochcánci.“

„A jsme na to náležitě pyšný,“ zdůraznila Angie. „Otázkou zůstává, kdo by...“

Otočila se směrem ke mně a mhouřila oči, aby na mě v přímém slunečním světle líp viděla. „Snad nemyslíš...“

„Ale jo.“

„Patricku, to ne.“

„Musíme jít na návštěvu k Bubbovi.“

„Fakt musíme?“

Povzdechl jsem si. Sám jsem z toho nebyl dvakrát nadšený. „Fakt.“

„Sakra práce,“ uzavřela diskusi Angie.

TŘETÍ KAPITOLA

„Doleva,“ zahlásil Bubba. Následovalo: „Vosum palců vpravo. Dobrý. Už tu skoro jste.“

Couval pár kroků před námi a ruce držel před sebou. Hlasem a gesty nás navigoval, jako bychom couvali s nákladákem. „Oukej. Tak teď devět palců vlevo. Hotovo.“

Navštívit Bubbu v jeho příbytku ve starém skladišti bylo jako hrát si na slepou bábu na kraji útesu. Na prvních čtyřicet kroků v patře dokázal Bubba natahat tolik výbušnin, že by stačily vyhodit do povětří celé východní pobřeží. Pokud člověk nechtěl zbytek života strávit na přístrojích a hadičkách, nezbylo než ho poslouchat. A to velmi pozorně.

Už jsme s Angie procházeli skladištěm mockrát, ale nikdy jsme se neodvážili důvěřovat paměti natolik, abychom překonali těch čtyřicet kroků bez Bubbovy pomoci. Klidně si o nás myslíte, že jsme srabi.

„Patricku,“ vyčínil mi Bubba a zamračil se. Moje pravá noha přitom balancovala pár centimetrů nad zemí. „Říkal jsem pět palců doprava, ne čtyry.“

Zhluboka jsem se nadechl a posunul nohu o palec dál.

Usmál se a lehce kývl.

Došlápl jsem. Nevyletěl jsem do vzduchu. Hurá.

Slyšel jsem, jak Angie za mnou brblá. „Bubbo, proč si jednoduše nepořídíš normální poplašnej systém?“

Bubba se zamračil. „Tohle je můj poplašnej systém.“

„Ne, to je minový pole.“

„Řekněte sýr,“ zavtipkoval Bubba. „Patricku, teď šest palců vpravo.“

Angie zhluboka vydechla.

„Jseš v suchu, Patricku,“ ujistil mě, když jsem od něj stál tak na čtvrt metru daleko. Zaměřil svou pozornost na Angie. „Nebuď bábovka, Angie.“

Angie měla nohu pokrčenou v kolenu, držela ji ve vzduchu a vypadala jako čáp. Přesněji jako lehce pochroumaný čáp. „Až se k tobě dostanu, tak tě zastřelím, Bubbo Rogowski.“

„Ó,“ zavzdychal teatrálně Bubba. „Ona mi říká celým jménem. Jako kdysi moje máma.“

„Tys matku nikdy nepoznal,“ připomněl jsem mu.

„Mám ji pořád před očima, Patricku,“ a poklepal prstem na vystouplé čelo. „Nosím ji tady.“

Čert vezmi Bubbovy pasti. Občas si o něj dělám starosti.

Angie dorazila na bezpečný kousek podlahy, který jsem před chvílí uvolnil.

„Jsi v suchu,“ oznámil jí Bubba a ona ho vší silou praštila do ramene.

„Máme se bát ještě něčeho?“ dorážel jsem. „Kopí vyjždějící ze stropu? Žiletky v křeslech?“

„Nic z toho jsem zatím neaktivoval.“ Přešel ke staré lednici, stojící vedle dvou ošoupaných hnědých pohovek, oranžové kancelářské židle a prehistorického sterea, na kterém se daly přehrávat pásky. Před kancelářskou židlí trůnila dřevěná krabice a několik dalších jejích sestřiček se kupilo kolem matrace, nedbale pohozené před pohovkami. Některé z beden byly otevřené a vykukovaly z nich zlověstně vyhlížející pažby pušek, černých a naolejovaných, vyskládaných na žlutavé slámě. Bubbův denní chleba.

Otevřel lednici a z mrazáku vytáhl láhev vodky. Zpod přípláště, který snad nikdy nesundával, vykouznil tři

sklenky. Ten plášť míval na sobě, ať pálilo slunce, nebo panovala ta nejtřeskutější zima. Nerozlučná dvojice. Jako Harpo Marx se špatným chováním a vražednými tendencemi. Nalil vodku do sklenic a spravedlivě nás podělil. „Někde jsem slyšel, že je to dobrý na nervy.“

Moje nervy byly v pohodě. A podle toho, jak Angie na moment přivřela oči, jsem usoudil, že ani ty její po žádné pomoci nevolají. Bubba nehnul ani brvou, ale Bubba něco jako nervy snad ani nemá. Stejně tak je mi známo, že je mu cizích víc věcí, bez kterých se normální lidi neobejdou.

Usadil svých sto patnáct kilo na jednu z pohovek. „Takže, proč toužíte po setkání s Jackem Rousem?“

Řekli jsme mu, co chtěl slyšet.

„Hm. To mi k němu nejde. Jasně, není to nic pěkného, o tom žádná, a na někoho to asi funguje, ale na Jacka mi to přijde trochu slabej vodvar.“

„A co Kevin Hurlihy?“ zeptala se Angie.

„Jak říkám. Jestli je to málo na Jacka, tak na Kevina tuplem.“ Přihnul si rovnou z láhve.

„Když na to přijde, tak Kevča není žádnéj velkej myslitel. Sčítání, odčítání, abeceda, tím to končí. Sakra, dyť ho taky znáte, ne?“

„Byl by zázrak, kdyby se změnil.“

Bubba se rozesmál. „Jak se to veme. K horšímu určitě.“

„Takže nebezpečnej je.“ Potřeboval jsem mít jasno.

„Na to vem jed,“ ubezpečil mě Bubba. „Jako toulavej čokl. Rvát se umí, pro ránu nejde daleko, vydírání mu není cizí, dokáže lidi vyděsit k smrti, ale víc nic. V tom, co dělá, je dost dobrej.“ Podal mi láhev. Poslušně jsem všem dolil.

„Dva lidi, co se vědomě ujmou případu, ve kterým musej jít proti němu a jeho šéfovi...“

„Jsou na hlavu padlí.“ Vzal si ode mě flašku zpátky.

Podíval jsem se na Angie. Vyplázla na mě jazyk.

„Chcete, abych ho zabil?“ Bubba se pohodlně rozvalil na pohovce.

Prekvapeně jsem zamrkal. „No, víš...“

Bubba si zívá. „Žádný problém.“

Angie ho poplácala po koleně. „Ještě ne.“

„Zmáknou to jedna dvě,“ nabízel se dál Bubba a vztyčil se v plné výšce. „Levou zadní. Udělal jsem si tuhle novou hračku, stačí ji přitisknout chlápku k lebce, asi tady, a –“

„Dáme ti kdyžtak vědět,“ ubezpečil jsem ho chvatně.

„Bezva.“ Sesunul se zpátky na gauč a pátravě se na nás zadíval. „Nějak si nedokážu představit, že by zmrdr Kevinova typu měl holku. Spíš mi přijde jako někdo, kdo si ženskou prostě koupí nebo vezme násilím.“

„Taky mi to leží v hlavě,“ přiznal jsem.

„Buď jak buď,“ řekl Bubba, „nechcete jít rovnou za Jackem Rousem a Kevinem, že ne?“

„Proč bychom neměli?“

Zavrtěl hlavou. „Když k nim nakráčíte s tím, že maj dát ruce pryč od vaší klientky, zabijou vás. Jednoduše prásk. Nic jiného jim nezbude. Mafiáni jsou chorobně opatrní.“

No to je vrchol! Člověk, co má doma soukromé minové pole, mi říká, že Jack a Kevin jsou chorobně opatrní... Není nad dobrý zprávy. Takže už vím, s kým mám tu čest. A taky sto chutí otočit se na patě, zamířit k východu, prokličkovat mezi Bubbovyma třaskavinama a celej případ nechat plavat.

„Půjdeme na ně přes Tlustýho Freddyho,“ nechal se slyšet Bubba.

„Zešilels?“ prskla Angie.

Tlustej Freddy Constantine, duchovní otec bostonské mafie, v průběhu let potvrdil svou pozici. Jack Rouse, Ke-

vin Hurlihy a všichni další ve městě, co si přišli být jen na pár centů, museli Tlustýmu Freddyemu skládat účty.

„Je to jediná možnost,“ vysvětloval Bubba. „Když na to půjdete skrz Tlustýho Freddyho, dáte najevo, že jste někdo. Zařídím vám s ním rande, takže budete kámoši. A kámoši se po hlavě nemlátěj.“

„Tomu říkám bonus,“ neodpustil jsem si.

„Kdy by se vám to rande šiklo?“

„Co nejdřív,“ prohodila Angie.

Pokrčil rameny a shýbl se pro telefon, který ležel na podlaze. Vyfukal číslo a pak si přihnul z láhve. Čekal. „Lou,“ zaševelil do sluchátka, „vyřiď starýmu pánovi, že jsem volal.“ Zavěsil.

„Starýmu pánovi?“ podivil jsem se.

Zvedl ruce nad hlavu na znamení, že se vzdává. „Všichni koukaj na Scorseseho filmy a gangsterky, myslej si, že by měli mluvit taky tak. Nehádám se s nima.“ Prošacoval vyboulený pršiplášť a dolil Angie vodku. „Tak co, už seš úředně rozvedená?“

Ušklíbala se a hodila do sebe panáka. „Úředně ne.“

„Kdy to bude?“ významně povytáhl obočí.

Položila si nohy na bednu, z níž koukaly AK-47, a pohodlně se opřela. „Kola spravedlnosti se točí pomalu, Bubbo. Rozvod je složitá věc.“

Bubba se zakřenil. „Pašovat rakety země-vzduch z Li-bye je složitá věc. Ale rozvod?“

Angie dala ruce za hlavu, propletla prsty na temeni a upřeně se zadívala na strop, z něhož v Bubbově příbytku trčely oprýskané topné roury. „V tvém případě se dá o trvalým vztahu mluvit jen v souvislosti s plechovkama piva, takže co můžeš vědět o rozvodu? He?“

Povzdechl si. „Vím, že lidi dokážou podělat věci, který jsou ve skutečnosti strašně jednoduchý.“ Shodil nohy

z gauče na zem a o podlahu zaduněly podrážky jeho těžkých vojenských bot. „A co ty, kamaráde?“

„Moi?“

„Si,“ potvrdil Bubba. „Jakou ty máš zkušenost s rozvozem?“

„Sladkou jako med,“ přisadil jsem si. „Je to jako objednat si činu. Jednoduše zavoláš, a už se nemusíš o nic starat.“

Podíval se významně na Angie. „Vidíš?“

Mávla rukou pohrdavě mým směrem. „To se ptáš toho pravýho. Brouk Pytlík, že jo?“

„Důrazně protestuju,“ ohradil jsem se.

„Radši se dej vycpat,“ utřela mě Angie.

Bubba obrátil oči v sloup. „Hele, vy dva, nechcete si to konečně rozdat, ať už je klid?“

Rozhostilo se nepřijemný ticho jako vždycky, když někdo udělá narážku na to, že mezi námi je něco víc než jen pracovní vztah.

Bubba se uculoval, zjevně si to užíval. Pak díkybohu zazvonil telefon.

„Ano.“ Souhlasně pokýval hlavou. „Pane Constantine, jak se daří?“ Pan Constantine se sáhodlouze rozpovídal a Bubba zase obrátil oči v sloup. „To rád slyším,“ odpověděl. „Poslyšte, pane C., mám tu dva přátele, který by s vámi potřebovali mluvit. Moc času vám to nezabere.“

Pitvořil jsem se po něm: „Pane C...“ Namířil na mě prstem jako pistolí. Prásk.

„Ano, pane, jsou na naší straně. Civilové, připlekli se do něčeho, co by vás mohlo zajímat. Týká se to Jacka a Kevinu.“ Tlustej Freddy spustil další monolog, na což Bubba reagoval více než neslušným gestem. „Ano, pane,“ vypadlo z něj konečně. „Patrick Kenzie a Angela Gennarová.“ Zase poslouchal, pak krátce zamrkal a podíval se na Angie. Rukou zakryl sluchátko: „Seš nějak spřízněná s Patrisama?“

Zapálila si cigaretu. „Obávám se, že ano.“

„Ano, pane,“ pokračoval Bubba. „Přesně *ta* Angela Gennarová.“ Pátřavě se na ni zadíval. „Zejtra v deset večer. Děkuji, pane Constantine.“ Odmlčel se a pohledem sklouzl na přepravku, která Angie sloužila jako podnožka. „Co? Ale jistě, Lou ví, kde si to předáme. Šest beden, zejtra v noci. Spolehněte se. Přesně na minutu, pane Constantine. Ano, pane. Mějte se.“ Zavěsil, hlasitě si povzdechl a dlaní zarazil anténu zpátky do telefonního aparátu. „Zasraný mafiáni,“ ulevil si. „Pořád jen pane sem a pane tam, ne pane, jak se má vaše paní? Aspoň že tý zdejší chátře je úplně fuk, jak se maj paničky.“

Hned jsem se cítil líp, Bubba nepřímou ocenil můj vlastní původ. „Kde se s ním setkáme?“

Díval se pořád na Angie, v jeho pohledu jsem zaregistroval něco jako posvátnou úctu. „V jeho kavárně na Prince Street. V deset večer. Proč si mi nikdy neřekla, že máš takový rodinný vazby?“

Odklepla popel na podlahu. Nezdvořilý to rozhodně nebylo, protože právě podlaha sloužila Bubbovi jako obří popelník. „Žádný nemám.“

„Freddy tvrdí něco jiného.“

„Fajn,“ opáčila. „Tak se plete. Kromě předků nemáme nic společného.“

Teď se pro změnu zadíval na mě. „Vědělš, že patří k Patrisům?“

„Jasně.“

„A?“

„Nikdy mi nepřišlo, že by si na tom nějak zakládala. Takže mně je to taky fuk.“

„Bubbo,“ vložila se do debaty Angie, „nejsem na to nijak zvlášť pyšná.“

Hvízdl. „A že už jste v pár průserech líтали! A vás ani jednou nenapadlo chtít po nich ochranu?“

Angie se na něj zadívala přes pramen vlasů, který jí spadl do tváře. „Ani ve snu.“

„Proč ne?“ Nedokázal to vstřebat.

„Protože mafie, kterou potřebujeme, seš ty, miláčku.“

Zrudnul. To se může podařit jen Angie a ten pohled stojí za to. Jeho obličej vypadal jako přezrálá obří třešeň a v tu chvíli působil naprosto neškodným dojmem. No, skoro neškodným.

„A dost,“ ohradil se. „Přestaňte si ze mě střílet.“

* * *

Když jsme dorazili zpátky do kanceláře, musel jsem si udělat kafe, abych neutralizoval účinky vodky. Angie zatím přehrávala vzkazy na záznamníku.

První byl od předchozího klienta, Boba Gedmensona, vlastníka řetězce tanečních klubů pro náctileté s názvem Bobo's Yo Yo a majitele striptýzových podniků Orosená vanilka a Medový dip. Nám se podařilo najít jeho někdejšího spolupodílníka a vytáhnout z něj peníze, o který Boba oškubal. V tuhle chvíli ho ovšem zajímala jen naše faktura a skučel nad výší honoráře.

„Klasika,“ zhodnotil jsem vzkaz a znechuceně zavrtěl hlavou.

„Kašli na to,“ poradila mi Angie, když Bobo konečně ztichl.

Možná bych mohl přihrát Bubbovi další kšeft, napadlo mě, když se začal přehrávat druhý vzkaz.

„Ahoj. Říkal jsem si, že bych vám měl popřát něco jako hodně štěstí do nového případu. Podle mého je to pecka, že? Tak fajn, ještě se uslyšíme. Nazdárek.“

Podíval jsem se na Angie. „Kdo to sakra byl?“
„Myslela jsem, že to víš. Žádnýho Anglána neznám.“
„Já taky ne,“ pokrčil jsem rameny. „Možná si splet číslo.“
„»Hodně štěstí do nového případu«? Nejspíš věděl,
o čem mluví.“

„A přízvuk ti něco říká?“

Přikývla. „Milovník Monty Pythonů.“

„Známe někoho takového?“

„Nemám tušení.“

Další zpráva byla od Grace Coleové. Její hlas podbarvovala kakofonie rozrušených hlasů a pípání přístrojů na pohotovosti, kde pracovala.

„Vlastně mám jen deset minut pauzu na kafe, tak jsem zkusila, jestli to nevezmeš. Budu tady až do zítřejšího rána, ale večer mi můžeš zavolat domů. Chybíš mi.“

Zavěsila.

„Tak kdy bude svatba?“ popíchla mě Angie.

„Zejtra. Že bych ti to zapomněl říct?“

Usmála se. „Jsi do ní blázen, Patricku. Přiznej barvu.“

„A to říká kdo?“

„Já a všichni tví kamarádi.“ Úsměv zhořkl. „Ještě jsem neviděla, aby ses na nějakou jinou díval jako na Grace.“

„A co když jo?“

Zadívala se z okna. „Ať ti to vydrží,“ šeptla. Pokoušela se o další úsměv, ale už jí to nešlo. Zvážněla: „Přeju vám oběma hodně štěstí.“

ČTVRTÁ KAPITOLA

V deset večer jsme s Angie seděli v malý kavárně na Prince Street a Tlustej Freddy Constantine nám stihl povědět o svých problémech s prostatou mnohem víc, než jsme potřebovali vědět. Freddyho kavárna na Prince Street byla vlastně malý obchod zastrčený v zapadlé uličce. Prince Street v těch místech protíná North End, táhne se od Commercialu k Moon Street a jako většina okolních ulic je široká tak akorát, aby se jí protáhlo jízdní kolo. Teplota se i v tuhle noční hodinu držela kolem patnácti, ale napříč celou Prince Street posedávali lidi před obchody nebo venku u stolků restaurací jen v tričkách a rozepnutých košilích s krátkými rukávy. Rozvalovali se v křesílkách, kouřili doutníky nebo hráli karty, občas se ozval hlasitý smích; byli doma.

Celá Freddyho kavárna spočívala v jedné zaplivané místnosti, uvnitř čtyři stolky, venku dva, na podlaze černobílá dlažba. U stropu se otáčel větrák, lopatky líně obíhaly dokola, poryvy vzduchu obracely listy novin až k titulní straně. Zezadu, zpoza těžkého černého závěsu u dveří, se nesl hlas Deana Martina.

Hned u vchodu nás zastavili dva tmavovlasí mladíci, tělo samý sval, oblečení do stejných běžových nátělníků s věčky a ověšení zlatem.

Neodpustil jsem si otázku: „Nakupujete z katalogu?“

Jednomu z nich přišel můj dotaz natolik vtipný, že mě drsně prošacoval. Hranami rukou mě z obou stran praštil mezi bok a poslední žebro, jako by mě chtěl přeseknout

v pase. Zbraně jsme nechali v autě, takže nám místo nich sebrali peněženky a bylo jim úplně fuk, že s tím nesouhlasíme. Pak nás odvedli ke stolku, za nímž seděl sám don Frederico Constantine.

Thlustej Freddy připomínal mrože, co někde zapomněl knír. Zavalitý, celý v černošedém. Na sobě měl několik vrstev tmavého oblečení a jeho hranatá vyholená hlava na vrcholu vypadala nepřírozeně černě. Jako by vyrašila z límce houba a rozplizla se na ramena. Měl vlídné živé oči, otcovský pohled, hodně se smál. Úsměv měl pro cizí lidi na ulici, reportéry, co ho zpovídali, když šel od soudu, a pravděpodobně i pro nebožáky, kterým jeho hoši vpálili kulku do kolena.

„Posadte se, prosím,“ vyzval nás.

Kromě nás a Freddyho byla v kavárně jen jedna další osoba. Ten muž seděl u zadního stolku pár kroků od nás, jednu ruku měl položenou na ubrusu, natažené nohy překřížené v kotnících. Oblečený byl do světlých khaki kalhot, bílé košile, žlutohnědé bundy s koženým límcem a kolem krku měl šedý šátek. Vypadalo to, že naši přítomnost ani nezaregistroval, ale dal bych krk na to, že moc dobře věděl o všem, co se v místnosti šustlo. Jmenoval se Pine, žádné křestní jméno, prostě Pine, a ve svém oboru byl živoucí legendou. Přežil už čtyři bosse, tři války rodin a o jeho nepřátelích se tradovalo, že mizí z povrchu zemského tak dokonale, jako by nikdy ani nežili. Za kavárenským stolem ale působil naprosto normálně, až nevýrazně. Dalo by se o něm říct, že je i pohledný, ale ne zas až tak, aby upoutal něčí pozornost. Měřil tak metr osmdesát, špinavě blond vlasy, zelený oči, normální tělesná konstituce.

Už jen vědomí, že s ním dýchám stejný vzduch, mi způsobovalo lehké mravenčení v zátylku.

Usadili jsme se s Angie ke stolku a Tlustej Freddy pronesl jediné slovo: „Prostata.“

„Promiňte, co jste říkal?“ zeptala se Angie.

„Prostata,“ zopakoval Freddy. Nalil kávu z cínové džezvy do kalíšku a podal ho Angie. „Něco, s čím si příslušnice vašeho pohlaví nemusí dělat starosti. Na rozdíl od nás.“ Pokýval hlavou mým směrem a přisunul k nám smetanu a cukr. „Něco vám povím,“ začal rozvláčně. „Profesně jsem na vrcholu, dceru mi zrovna vzali na Harvard a na nedostatek peněz si nestěžuju.“ Přisunul si židli blíž ke stolu a zakřenil se – jeho ohromná spodní čelist se takřka přesunula do středu obličeje a na okamžik to vypadalo, že mu zmizely rty. „Ale všechno bohatství světa bych dal za zdravou prostatu, to mi věřte.“ Povzdychl si. „A co vy?“

„Prosím?“ nechápal jsem.

„Máte prostatu v pořádku?“

„Co vím, tak ano, pane Constantine.“

Naklonil se dopředu. „Děkujte bohu, mladý příteli. A přidejte pár modliteb navíc. Muž, co nemá zdravou prostatu...“ Položil ruce na stůl. „To je muž, co ztrácí kus sebe, přichází o svou důstojnost. A ty doktoři, ježíšmarjá. Nejdřív člověka od pasu dolů vysvlíknou a vytasí se s těma ďábelskýma nástrojema, dloubají, štourají, píchají, řežou a –“

„To musí být hrozný,“ přerušila ho Angie.

Uf. Trochu mu vzala vítr z plachet.

Přikývl. „Výraz »hrozný« to nevystihuje ani zdaleka.“ Sjel ji pohledem, jako by až teprve teď vzal na vědomí její přítomnost. „Ale vy, má drahá, jste natolik okouzlující, že vás nesmíme unavovat podobnými řečmi.“ Políbil jí ruku; měl jsem co dělat, abych neobrátil oči v sloup. „Znám velmi dobře vašeho dědečka, Angelo.“

Angie se pousmála. „Váží si vaší důvěry, pane Constantine.“

„Nezapomenu se mu zmínit o tom, že jsem měl to potěšení setkat se s jeho roztomilou vnučkou.“ Podíval se na mě a jas v jeho očích o odstín vybledl. „A vy, pane Kenzie, dáváte pozor, aby této mladé dámě nikdo nezkrivil ani vlásek?“

„Tato dáma se o sebe dokáže postarat sama, pane Constantine,“ odpověděla Angie.

Tlustej Freddy ze mě nespouštěl oči, na chvíli jeho pohled ještě víc potemněl, jako by nebyl zrovna nadšený z toho, co vidí. „Naši přátelé se k nám za moment připojí.“

Zrovna když se Freddy natahoval po džezvě, aby si nalil další šálek kávy, ozval se jeden z hošanů u dveří: „Jděte dál, pane Rouse.“ Nemohl jsem si nevšimnout, že při pohledu na Jacka Rouse a Kevina Hurlihyho se Angie rozšířily zorničky.

Jack Rouse měl pod palcem Jižňák, Charleston a všechno, co se nacházelo mezi Savin Hill a Neponset River v Dorchestru. Hubený, samý sval, oči i krátce střižené vlasy se kovově leskly. Nijak zvlášť z něj strach nešel, ale ani to neměl zapotřebí, na to měl Kevina.

Kevina znám od svých šesti let a jeho šedá kůra mozková, pokud ji vůbec kdy měl, se nikdy neobtěžovala vysílat impulsy, že by se měl chovat jako lidská bytost. Nakráčel do kavárny a dával si pozor, aby ani pohledem nezavadil o Pinea. Nechtěl si připustit, že tam vůbec někdo jako Pine je. Věděl jsem, že Pine je Kevinův velký vzor. Pine představoval ztělesnění klidu a výkonnosti, ale Kevin vypadal jako chodící obnažený nerv a oči mu svítily jako baterky. Pohled na něj nikoho nenechával na pochybách, že by se nerozpakoval postřílet všechny přítomné, protože mu to zrovna přišlo jako dobrý nápad. Z Pinea

šel strach, protože bral zabíjení jako práci, ale každý se přece musí nějak žít. Z Kevina šel strach, protože zabíjení byl jeho koníček, nic jiného neuměl, žil tím a klidně by někoho odrovnal i zadarmo.

První, co udělal, když se pozdravil s Freddym, bylo, že se usadil vedle mě a típnul svoji cigaretu do mého šálku. Prohrábl si vlasy a zůstal na mě civět.

„Jacku, Kevine, znáte pana Kenzieho a paní Gennarovou, není-liž pravda?“ chopil se slova Freddy.

„Jasně, jsme starý známí,“ potvrdil jeho slova Jack a sedl si vedle Angie. „Hrávali jste si společně na dvorku, vid', Kevine?“ Rouse hodil za sebe na židli starou džísku a pokračoval: „A to je svatá pravda, vid', Keve?“

Kevin mě nepřestával probodávat pohledem, což ho zaměstnávalo natolik, že nestíhal reagovat.

Slovo si vzal Tlustej Freddy. „Mám rád ve věcech jasno. Rogowski se za vás dva zaručil. Prý máte nějaký problém, se kterým bych vám mohl pomoci. Patříte ale do Jackova rajónu, takže jsem ho požádal, jestli by si o tom nechtěl promluvit. Rozumíme si?“

Přikývli jsme.

Kevin si zapálil další cigaretu, kouř mi vyfukoval přímo do vlasů.

Freddy otočil ruce dlaněmi vzhůru. „Výborně, takže si rozumíme. Pane Kenzie, povězte, co máte za problém.“

„Najala si nás jedna klientka,“ začal jsem, „která –“

„Jak ti chutná káva, Jacku?“ skočil mi do řeči Freddy. „Máš dost smetany?“

„Tak akorát, pane Constantine. Káva je vynikající.“

„Která,“ zopakoval jsem, „je toho názoru, že si proti sobě popudila jednoho z Jackových mužů.“

„Mužů?“ protáhl Freddy a pozvedl obočí. Pohlédl krátce na Jacka a pak na mě. „Jsme jen drobní živnostníci, pane

Kenzie. Máme své zaměstnance, to ano, ale jejich loajalita stojí a padá s výplatou.“ Zase se podíval po Jackovi. „Mužů...“ zopakoval po mně a uchechtl se.

Angie si povzdychla.

Byl jsem utahaný. Mozek mi zatemňovaly účinky Bubbovy vodky a neměl jsem ani trochu náladu na slovíčkaření s bandou psychopatů, kteří viděli *Kmotra* tolikrát, že uvěřili, že se mu můžou rovnat. V duchu jsem si nepřestával opakovat, že Freddy je sice psychopat, ale velmi mocný psychopat, a kdyby se mu zachtělo, mohl by si zítra dát mou slezinu k večeři.

„Pane Constantine, jeden z blízkých... spolupracovníků pana Rouse ve vztahu k mojí klientce projevil jistou nelibost. Někdo by si jeho jednání mohl vyložit i jako vyhrožování.“

„Vyhrožování?“ zeptal se Freddy. „Vyhrožování?“

„Vyhrožování?“ zopakoval Jack a usmál se na Freddyho.

„Vyhrožování,“ konstatovala Angie. „Jak se zdá, naše klientka měla tu smůlu, že zapředla hovor s dívkou vašeho blízkého spolupracovníka. Vyslechla si od ní něco o kriminální činnosti jejího přítele, včetně informace o, hm, jak to říct...“ Pohlédla Freddyemu do očí. „Procesu odklizení původně živé bytosti.“

Chvilí mu trvalo, než pochopil, co tím chtěla říct. Pak měl najednou místo očí malinkaté štěrbiny, zvrátil hlavu dozadu a celé jeho ohromné tělo se otřásalo smíchy. Musel být slyšet po celé Prince Street. Jack vypadal zmateně, mimo mísu byl zjevně i Kevin, ale u něj člověk nikdy neví, duchaplně se tvářit neumí.

„Pine, slyšel si to?“

Pine nejevil známky toho, že by něco slyšel. Pine nejspíš ani nedýchal. Jen tam nehnutě seděl, díval se a nedíval naším směrem.

„Procesu odklizení původně živé bytosti,“ dusil se Freddy. Pohlédl na Jacka a došlo mu, že vůbec nepochopil, čemu se směje. „Hele, Jacku, co kdybys trochu zapojil mozek.“

Jack zamrkal a Kevin se naklonil nad stůl. Pine nepatrně natočil hlavu a sjel ho pohledem. Freddy dělal, jako by si ničeho nevšiml.

Osušil si koutky úst lněným kapesníčkem a pomalu se otočil k Angie. „Jen počkejte, až o tom budu vyprávět hochům v klubu. No, Angelo, možná jste si nechala jméno po otci, ale jinak nezapřete, že jste Patrisová. Nikdo o tom nemůže pochybovat.“

„Patrisová?“ vyhrkl Jack.

„Ano,“ potvrdil Freddy. „To snad víš, že je vnučkou pana Patrisa?“

Ne, to Jack nevěděl a prozření ho zjevně zaskočilo. „Cigáro, Keve.“

Kevin se natáhl přes stůl a připálil mu. Jeho loket se v tu chvíli ocitl jen pár čísel od mého oka.

„Pane Constantine,“ znovu promluvila Angie, „naše klientka nemá zájem se o této činnosti vašeho spolupracovníka dále šířit.“

Freddy si zvednutím tlusté ruky zjednal pozornost. „O co se tady jedná?“

„Naše klientka se domnívá, že patrně něčím rozhněvala pana Hurlihya.“

„Cože?“ ozval se Jack.

„Vysvětlete mi, o co jde,“ štěkl Freddy. „Rychle!“

Aniž by padlo Diandřino jméno, předestřeli jsme mu celou historii.

„Nuže tedy,“ shrnul Freddy. „Nějaká vyšinutá Kevinova kočička napovídá psychiatrovi snůšku nesmyslů o – opravte mě, jestli to říkám špatně –, o nějaké mrtvole. Ke-

vin krapet ztratí hlavu, zavolá jí a ztropí humbuk.“ Zavrtěl hlavou. „Kevine, chceš mi k tomu něco říct?“

Kevin kouknul na Jacka.

„Kevine,“ houkl na něj Freddy.

Kevin se k němu obrátil čelem.

„Máš holku?“

Kevinův hlas zněl, jako když se do běžícího motoru dostanou skleněné střepy. „Ne, pane Constantine.“

Freddy mrkl na Jacka a oba se rozchechtali.

Kevin vypadal, jako by ho právě načapala jeptiška při koupi pornografického časopisu.

Freddy se obrátil směrem k nám. „Vy si snad ze mě děláte srandu?“ Jeho smích náhle zhrubl. „Kevin promine, ale není žádný miláček žen, jestli mi rozumíte.“

„Pane Constantine, zkuste nás prosím pochopit. My jsme si to nevymysleli,“ hájila nás Angie.

Naklonil se k ní a poplácal ji po ruce. „Nic podobného netvrdím. Ale někdo vám pověsil bulíky na nos. Řečí o tom, že Kevin někomu vyhrožoval kvůli *holce*, se nemohou zakládat na pravdě!“

„Kvůli tomuhle jsem nešel hrát karty? Taková hovadina.“ Jack si pohrdavě odfrknul a chystal se zvednout ze židle.

„Zůstaň sedět, Jacku,“ sykl Freddy.

Jack se zastavil v půlce pohybu.

Freddy zpražil pohledem Kevina. „Zpátky ke stolu, Jacku.“

Jack se posadil.

Freddy nás obdařil líbezným úsměvem. „Nevneseme trochu světla do vašeho problému?“

Sáhnul jsem do kapsy od bundy pro fotku Jasona Warrena. Do kapsy sáhl i Kevin, Jack se pohodlně opřel. Pine si nenápadně poposedl. Freddy nespouštěl oči z mojí ruky.

Velmi, velmi pomalu jsem ji vytáhl z kapsy a položil fotografii na stůl.

„Tohle přišlo poštou naší klientce.“

Jeden z knířů, který měl Freddy místo obočí, se vyklenul do oblouku.

„A co má být?“

„Co má být?“ vložila se do debaty Angie. „Napadlo nás, jestli tím Kevin nehodlal naznačit naší klientce, že ví, kde je její slabá stránka. Teď je jasné, že jsme se mylili, ale stejně z toho moc moudří nejsme.“

Jack neznatelně kývl. Kevin vytáhl ruku z kapsy.

Pokud Freddy ten pohyb vůbec zaregistroval, nedal to na sobě znát. Prohlédl si fotku Jasona Warrena a napil se kávy. „Ten mladík, to je syn vaší klientky?“

„Můj není,“ neudržel jsem se.

Freddy pomalu zvedl hlavu a podíval se na mě. „Krávý jsme spolu nepáslí.“ Výraz jeho očí byl asi tak vřelý jako kostka ledu. „Takovýmhle tónem se mnou už nikdy nemluv. Jasný?“

V ústech jsem měl náhle sucho, jako by mi někdo nacpal do chrtánu vlněný svetr.

Kevin se zahihňal.

Freddy zalovil v kapse saka a nespouštěje mě z očí vytáhl zápisník v kožených deskách. Otevřel ho a chvilku v něm listoval, než našel, co potřeboval.

„Patrick Kenzie,“ zarecitoval. „Věk třiatřicet. Otec i matka zesnuli. Jeden sourozenec, Erin Margolisová, věk třicet šest let, trvale žije v Seattlu ve státě Washington. Minulý rok jste společně se zde přítomnou paní Gennarovou vydělali čtyřicet osm tisíc dolarů brutto. Sedm let rozvedený. Exmanželka se zdržuje neznámo kde.“ Mile se na mě usmál. „Ale věř mi, že děláme všechno pro to, abychom to zjistili.“ Otočil list a našpulil masité rty.

„Loni jsi popravil jednoho pasáka a nechal ho ležet v ka-
luži krve pod dálničním přejezdem.“ Mrknul na mě, vzal
mě za ruku a konejšivě ji stiskl. „Jo, jo, Kenzie. Víme
o tom. Až budeš příště někoho zabíjet, dám ti prostou
radu: Nenechávej svědky.“ Zase se zahleděl do notesu.
„Kde jsme to skončili? Už vím. Oblíbená barva – modrá.
Oblíbená značka piva – St. Pauli Girl, oblíbená kuchyně –
mexická.“ Otočil stránku a zadíval se na nás. „Co na to
říkáte?“

„No tedy,“ pronesla Angie, „jsme ohromeni.“

Otočil se k ní. „Angela Gennarová. V současné době
žije v odloučení od manžela Phillipa Dimassiho. Otec ze-
snul. Matka Antonia se podruhé vdala, pobývá ve Flag-
staffu v Arizoně. Spoluúčast na popravě toho pasáka.
Bydlí v přízemním bytě na Howes Street. U zadních dveří
má chatrnou západku.“ Zaklapl notes a obdařil nás vlíd-
ným pohledem. „Já a moji přátelé máme přístup k podob-
ným informacím. Můžete mi říct, proč bychom se sakra
měli obtěžovat s posíláním nějakých fotek?“

Pravou ruku jsem měl zapřenou o stehno, prsty zatnu-
té do masa. Snažil jsem se zůstat klidný. Odkašlal jsem si.
„Nevím, co dodat.“

„Dodat není co,“ sykl Jack Rouse.

„My fotografie neposíláme, pane Kenzie,“ navázal
Freddy. „Máme ve zvyku předávat zprávy více adresně.“

Jackovi a Freddyemu jiskřilo v očích, připomínali mi
hladové šelmy. Kevin se culil od ucha k uchu jako obecní
blb.

Pak promluvila Angie: „Mám na zadních dveřích cha-
trnou západku?“

Freddy pokrčil rameny. „Tak mi to řekli.“

Jack Rouse v posměšné úkloně adresované Angie na-
značil, že smeká tvídovou čepici.

Obdařila přítomné úsměvem, krátce pohlédla na mě a pak na Freddyho. Museli byste ji znát hodně dobře, abyste poznali, že je právě vzteky bez sebe. Patří k lidem, kteří dokáží zlost ovládnout a držet ji v sobě. Podle toho, jak strnulý postoj zaujala, jsem odhadoval, že její pohár trpělivosti přetekl dobře před pěti minutami.

„Freddy, jestli se nemýlím, tak se zodpovídáš rodině Imbrugliů z New Yorku.“

Vytřeštil na ni oči.

Pine dal nohy od sebe.

„A rodina Imbrugliů,“ pokračovala sladce a maličko se naklonila přes stůl, „se zodpovídá rodině Moliachů, kteří jsou caporegimes Patrisů. Je to tak?“

Freddy se nezmohl ani na mrknutí, Jackova ruka jako by zamrzla v půlce vzdálenosti mezi okrajem stolu a šálkem kávy. Vedle sebe jsem uslyšel Kevinovo dlouhé a hlasité zafunění nosem.

„A vy jste, opravte mě, jestli se mýlím, poslali svoje muže, aby zkoumali pevnost zámku v bytě jediné vnučky pana Patrisa? Freddy,“ přátelsky se dotkla jeho ruky, „jak myslíte, že si to pan Patriso celé vyloží? Jako projev úcty ke své osobě?“

Freddy ze sebe dostal jen: „Angelo, víte –“

Poklepala ho po hřbetu ruky a zvedla se od stolu. „Děkujeme za váš čas.“

Taky jsem vstal. „Bylo mi ctí, pánové.“

Židle pod Kevinem zaskřípala, jak se rychle odsunul a postavil se mi do cesty. Z očí mu sršely blesky.

„Zůstaň sakra sedět!“ okřikl ho Freddy.

„Slyšels, Keve? Zůstaň sakra sedět,“ připomněl jsem mu.

Kevin se zašklebil a hřbetem ruky si přejel přes krk.

Koutkem oka jsem zahlédl, že Pine si zase překřížil nohy v kotnících.

„Kevine,“ přidal se Jack Rouse.

Výraz Kevinovy tváře mluvil za vše. Odrážely se v něm všechny ty roky naplněné nenávisť ke všem, co jsou na tom líp než on, vyzařovalo z něj čiré pomnutí smyslů. Viděl jsem před sebou malého navztekaného chlapečka, jehož mozek ustrnul někde mezi prvním a druhým stupněm základní školy. Viděl jsem ale i vraha.

„Angelo,“ požádal Freddy, „pane Kenzie. Posadte se, prosím.“

„Kevine,“ houkl znovu Jack Rouse.

Kevinova ruka mi přistála na rameni. Přiznávám, že za těch pár sekund, kdy na něm spočinula, mi nebylo dvakrát do zpěvu. Nakonec pokýval hlavou, jako by si v duchu odpovídal na otázku, a posadil se zpátky ke stolu.

„Angelo,“ žádal Freddy, „nemohli bychom –“

„Přeji hezký zbytek večera, Freddy.“ Proplula kolem něj a společně jsme pak vyšli na Prince Street.

* * *

Když jsme dorazili k autu zaparkovaném u Commercialu, jen blok od apartmánu Diandry Warrenové, Angie zahlásila. „Mám ještě něco na práci, takže si vezmu taxíka a pojedu domů.“

„Určitě?“

Podívala se na mě jako žena, která právě tlupě mafiánů vytřela zrak a nemá náladu řešit nějaké prkotiny. „Co budeš dělat ty?“

„Myslím, že si promluvíím s Diandrou. Rád bych zjistil něco víc o Moirě Kenziiový.“

„Potřebuješ mě k tomu?“

„Ani ne.“

Pohledem sklouzla zpátky k Prince Street. „Věřím mu.“

„Kevinovi?“

„Nevidím důvod, proč by měl lhát.“

Otočila hlavu směrem k Lewis Wharf. V patře, v němž bydlela Diandra Warrenová, se ještě svítilo. „Kdo jí to ale poslal? Kevin s tou fotkou nemá nic společnýho, tak kdo teda?“

„Nemám tušení,“ přiznal jsem.

„Detektivní práce.“

„Přijdeme na to. V tom jsme přece dobrý, ne?“

Na začátku Prince Street jsem uviděl dva muže. Mířili k nám. Jeden byl malý, hubený a šlachovitý a měl na hlavě tvídovou čapku. Druhý byl vysoký a štíhlý a moc bych se nedivil, kdyby se při zabíjení lidí hihňal. Když došli na konec ulice, zastavili u zlatého Mitsubishi Diamante, které parkovalo přes ulici od nás. Jen co Kevin otevřel Jackovi zadní dvířka, zaregistroval nás a zůstal na nás civět.

„Ten chlápek vás dva nemá zrovna v lásce,“ ozvalo se nám za zády.

Otočil jsem se, a ejhle! Na haubně mi seděl Pine. Švihl zápěstím a do prsou mě vzápětí udeřila moje portmonka.

„To nemá,“ připustil jsem.

Kevin obešel auto probodáváje nás bez přestání pohledem, nasoukal se dovnitř a vyrazil směrem ke Commercialu a pak dál kolem Waterfront Parku. Nakonec nám zmizel z dohledu za zatáčkou na Atlantic Avenue.

„Paní Gennarová,“ Pine se naklonil dopředu a podal Angie její peněženku.

Vzala si ji od něj.

„Krásný výkon tam vevnitř. Bravo,“ pronesl uznale.

„Děkuji,“ opáčila.

„Na vašem místě už bych to podruhé nezkoušel.“

„Proč ne?“

„Byla by to hloupost.“

Přikývla. „Souhlasím.“

„Ten vám ještě zatopí,“ zaprorokoval si Pine a dlouze se zadíval někam do míst, kde nám Mitsubishi Diamante zmizelo z dohledu.

„S tím těžko něco udělám,“ konstatoval jsem.

Ladně seskočil z haubny, jako by se ani jinak než ladně pohybovat neuměl a jakákoliv nemotornost mu byla cizí.

„To na mě se tak koukal. Málem ani nenastartoval.“ Pokrčil rameny. „Teda aspoň myslím, že to bylo na mě.“

„Jsme na Kevina zvyklí. Známe ho od mateřské školy,“ dodala Angie.

Pine souhlasně pokýval hlavou. „Už tehdy jste ho měli zabít.“ Prošel kolem nás a já v tu chvíli doslova cítil, jak mi ze srdce padá obrovský kámen. „Dobrou noc.“ Minul Commercial a pokračoval dál po Prince Street. Ulicí náhle zavanul chladný vítr.

Angie se otrásla. „Ten případ se mi nelíbí, Patricku.“

„Mně taky ne. Ani trochu.“

PÁTÁ KAPITOLA

V loftu Diandry Warrenové svítila jen bílá zářivka v kuchyňském koutě, jinak se celý prostor utápěl v šeru. Ze tmy vystupovaly stíny jednotlivých kusů nábytku. Tu a tam dovnitř pronikala světla z okolních budov a přístavu Charlestown, žluté a bílé obdélníky oken zářily na jinak tmavém stropě.

Ačkoliv venku bylo relativně teplo, z bytu Diandry Warrenové dýchal chlad.

Diandra postavila na malý stolek přede mě druhý Brooklyn Lager, posadila se a bezmyšlenkovitě otáčela v prstech sklenicí vína.

„Říkáš, že těm mafiánům věříš?“ ujišťoval se Eric.

Přikývl jsem. Předešlých patnáct minut jsem je seznamoval s průběhem setkání v kavárně Tlustýho Freddyho. Pomlčel jsem jen o pokrevní spřízněnosti Angie a Vincenta Patrisa.

„Nevím, proč by nám měli lhát.“

„Jsou to kriminálníci,“ pronesl pohoršeně Eric. „Lhaní je jich druhá přirozenost.“

Napil jsem se piva. „Máš pravdu. Kriminálníci většinou lžou ze strachu nebo aby někomu nahnali strach.“

„Když říkáš...“

„Můžeš mi věřit, že tihle chlapíci nemají důvod se mě bát. Jsem pro ně nula. Kdyby vám opravdu vyhrožovali, doktorko Warrenová, řekli by mi to. Prostě: »Ano, trochu

jsme ji postrašili. Hleď si svýho, nebo tě odkrouhnem. Konec diskuse.«“

„Nic podobného ale nezaznělo,“ pokývala hlavou.

„Ne. A navíc, Kevin vážně není ten typ, co by měl trvalou známost. Je to víc než nepravděpodobný.“

„Ale –,“ chtěl něco říct Eric.

Gestem ruky jsem ho umlčel a zadíval jsem se na Dian-dru. „Možná jsem se měl zeptat už při našem prvním setkání, ale nenapadlo mě to. Co když to na vás někdo jen hraje? Chlap, který vám volal a vydával se za Kevina... Nepřišlo vám na jeho hlase něco divného?“

„Divného? Jak to myslíte?“

Potřásl jsem hlavou. „Přemýšlejte.“

„Hluboký hlas, možná trochu chraplavý. Víc nic.“

„Vážně?“

Trochu se napila vína a přikývla. „Ano.“

„Pak rozhodně nevolal Kevin.“

„Proč myslíte, že –“

„Doktoro Karenová, Kevin přišel o hlas ještě jako děcko. Skřehotá jako žába nebo spíš kníká jako kluk v pubertě.“

„Hlas v telefonu patřil někomu jinému.“

„Přesně tak.“

Eric si přejel rukou přes obličej. „Když nevolal Kevin, tak kdo tedy?“

„A proč?“ přidala se Diandra.

Podíval jsem se na ně a rozhodil rukama. „Upřímně řečeno, nemám nejmenší tušení. Má někdo z vás nějaké nepřátele?“

Diandra zavrtěla hlavou.

„Kdo je podle tebe nepřítel?“ zeptal se Eric.

„Za nepřátele považuju někoho, kdo mi volá ve čtyři ráno, vyhrožuje mi nebo mi posílá fotku dítěte bez jediný-

ho slova vysvětlení, někdo, kdo chce, abych byl po smrti. To je podle mě nepřítel.“

Zamyslel se nad tím, co jsem právě řekl, a taky zavrtěl hlavou.

„Víš to jistě?“

Ušklíbl se. „Nějací profesní rivalové by se našli. Je i dost těch, co kritizují moji práci...“

„V jakým smyslu?“

Tak trochu smutně se usmál. „Patricku, přece jsi ke mně chodil na přednášky. Víš, že se spoustou teorií z oboru nesouhlasím a neuznávám je. No a jejich autoři zase nesouhlasí se mnou. Ale silně pochybuji o tom, že by mi někdo z nich chtěl fyzicky ublížit. A navíc, proč by moji nepřátelé šli po Diandře a jejím synovi, a ne přímo po mně?“

Diandra sebou trhla, sklopila oči a napila se vína.

Pokrčil jsem rameny. „Člověk nikdy neví.“ Podíval jsem se zpátky na Diandru. „Zmínila jste se, že vás v minulosti někteří z vašich pacientů ohrožovali. Nepochopili nedávno některého z nich z léčení nebo z vězení? Někoho, kdo na vás měl vztek?“

„Dozvěděla bych se o tom.“ Naše oči se setkaly. V těch jejích jsem viděl zmatek a strach, paniku.

„A nemohl by za tím být některý z vašich současných pacientů? Nemá někdo z nich motiv, záminku...“

Důkladně se zamyslela, ale nakonec zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Musím mluvit s vaším exmanželem.“

„Se Stanem? Proč? K čemu by vám to bylo?“

„Potřebuju vyloučit jakoukoli možnou souvislost s ním. Bohužel, udělat to musím, i když s tím nesouhlasíte. Jen blbec by to neprověřil.“

„Rozumím, pane Kenzie, ale mohu vás ujistit, že Stan do mého života opravdu nijak nepatří. Už dobrých dvacet let.“

„Doktorko Warrenová, musím si udělat obrázek o všech, kteří vám nějak vstoupili do života. A zejména o těch, s nimiž jste měla vztah, musím vědět všechno...“

„Ale no tak, Patricku,“ vložil se do toho Eric. „A co nějaké soukromí?“

Povzdychl jsem si. „Se soukromím mi jdi k šípku.“

„Nejspíš špatně slyším.“

„Ne, slyšíš dobře, Ericu. Se soukromím mi jdi k šípku. Se soukromím doktorky Warrenové a obávám se, že i s tím tvým. Tys mě do toho vtáhnul, Ericu, a víš, jakým stylem pracuju.“

Jen zamrkal.

„Na tomhle případu se mi něco nezdá.“ Podíval jsem se z Diandřina okna ven do noci, okenní skla se leskla jako ledové kry. „Něco se mi nelíbí. Snažím se přijít alespoň na maličkost, najít nějaké vodítko, abych mohl doktorce Warrenové a jejímu synovi zajistit bezpečí. To se mi nepodaří, pokud o vašich životech nebudu vědět úplně všechno. To platí pro vás oba. Když mi to neumožníte,“ zahleděl jsem se na Diandru, „jdu od toho.“

Diandra nehnula ani brvou.

„Ty bys odmítl pomoc ženě v nesnázích? S klidným svědomím?“ popichoval mě Eric.

Nepřestával jsem se Diandře dívat do očí. „S klidným svědomím.“

„Vy asi s nikým nejednáte v rukavičkách, že?“

Na zlomek sekundy mi v mozku vytanul obrázek ženy, která se hroutí na betonový chodník, tělo prostřílený jako cedník, tvář a oblečení mi skrání její krev. Jenna Angelineová byla mrtvá ještě dřív, než se její tělo dotklo země. Stalo se to jednoho vlahého letního rána a já jsem stál jen kousek od ní.

„Jednou někdo musel umřít jen pro to, že jsem byl o krok pozadu. Nechci, aby se to stalo znova.“

Jemná kůže ve výstřihu se nepatrně zachvěla. Byla si toho vědomá, a proto se to snažila zakrýt pohybem ruky. „Vy si tedy myslíte, že jsem ve vážném nebezpečí?“

Zavrtěl jsem hlavou. „To netvrdím. Ale někdo vám vyhrožoval. Dostala jste tu fotografii. Někdo si dal práci a šťoural se ve vašem životě. Chci přijít na to, proč to ten někdo udělal, a také chci, aby s tím přestal. Proto jste si mě ostatně i najala. Mohla byste zavolat Timpsonovi a domluvit mi s ním na zítra schůzku?“

Pokrčila rameny. „Asi ano.“

„Fajn. Taky potřebuju přesný popis Moiry Kenziové. I maličkosti. Všechno, na co si vzpomenete.“

Diandra na okamžik zavřela oči, snažila se poskládat si v hlavě obrázek dívky, která ji navštívila. Otevřel jsem svůj notes, odšrouboval plnicí pero a čekal.

„Měla na sobě džíny, černé tričko s knoflíčky u krku a přes ně červenou flanelovou košili.“ Otevřela oči. „Byla moc hezká. Dlouhé, špinavě blond vlasy, jen trochu řídké. Hodně kouřila. Vypadala, že je opravdu vyděšená.“

„Výška?“

„Asi metr pětadesát.“

„Váha?“

„Hádám tak něco kolem padesáti kilo.“

„Jakou značku cigaret kouřila?“

Znovu přivřela oči. „Byly dlouhé a měly bílý filtr. Zlatá krabička. Stálo na ní něco jako »Deluxe«.“

„Benson and Hedges Deluxe Ultra Lights?“

Zešíroka oči otevřela. „Ano.“

Pokrčil jsem rameny. „Moje kolegyně po nich sáhne vždycky, když usoudí, že by měla přestat kouřit. Nikdy jí to nevyjde, ale aspoň sníží dávku. Oči?“

„Zelené.“

„Původ? Tedy pokud se dalo podle něčeho usuzovat.“

Dala si hlt vína. „Jako by její předci pocházeli odněkud ze severní Evropy, rozhodně smíšený. Irové, Britové. Možná i Slovani. Měla velmi světlou pleť.“

„Ještě něco? Řekla, kde žije?“

„V Belmontu.“ Tón jejího hlasu naznačoval, že ji tato skutečnost lehce překvapila.

„Něco se vám na tom nezdálo?“

„No... když je někdo z Belmontu, má se za to, že se mu od malička dostalo slušného vzdělání. Dobrá škola a tak.“

„To sedí.“

„Nebývá ale moc časté, aby někdo takový mluvil s bostonským přízvukem. Možná slabým...“

„Jasně. Žádný: »Dyž seš u mě, nech si kecy na koledu.«“

„Přesně.“

„A Moira takhle mluvila?“

Prisvědčila. „Tehdy jsem to příliš nevnímala, ale divím se, že mě to nenapadlo. Bylo to divné. Neměla přízvuk člověka z Belmontu. Mluvila spíš jako někdo z Revere, východního Bostonu nebo...“ Podívala se na mě.

„Nebo z Dorchesteru,“ dořekl jsem za ni.

„Ano.“

„Hned za rohem.“ Zavřel jsem notes.

„Tak to bychom měli. A co podniknete teď, pane Kenzie?“

„Zaměřím se na Jasona. Ta výhrůžka se týkala jeho. On měl pocit, že ho někdo »sleduje«. Jeho fotografie vám přišla poštou.“

„Dobře.“

„Po vás chci, abyste omezila svoje běžné aktivity na minimum.“

„Já ale –“

„Úřední hodiny měnit nemusíte, ani rušit dohodnutý schůzky. Jen po vás chci, abyste se po dobu, než si něco ujasním, zdržovala na Bryce co nejméně.“

Přikývla.

„A Ericu?“ Získal jsem jeho pozornost.

„Víš, na co je ta věc, co nosíš za pasem?“

„Jednou týdně chodím na střelnici. Střílím dobře.“

„Střílet na živéj terč je něco úplně jinýho.“

„To vím taky.“

„Potřebuju, abys byl během následujících dní doktorce Warrenové pořád nablízku. Můžu to po tobě chtít?“

„Samozřejmě.“

„Kdyby něco, hlavně neztrácej čas tím, že se budeš snažit trefit toho grázla do oka nebo mu vpálit kulku přímo do srdce.“

„A co mám tedy dělat?“

„Vystřílej do něj zásobník. Šest ran skolí i slona.“

Podle toho, jak se zatvářil, jsem se ho zjevně dotkl. Ztráta času na střelnici, tak si asi vyložil moji poznámku na adresu cvičné střelby. Ale nic jinýho to taky nebylo. No, možná střílet umí, ale silně bych pochyboval, že pokud by někdo napadl Diandru, přišel by s terčem na prsou nebo místo obličej.

„Doprovodíš mě, Ericu?“

Přikývl. Vyšli jsme z bytu a sešli pár schodů do mezi-patra ke dveřím výtahu.

„Naše přátelství a tenhle případ jsou dvě různý věci. Chápeš, co tím chci říct?“

Upřel pohled na špičky svých bot a hlavou naznačil, že ano.

„Co s ní máš?“

Z očí mu šlehaly blesky. „Proč?“

„Ericu, kecy o soukromí si nech. Není to nic osobního. Pamatuj si to. Musím vědět, jak do případu zapadáš ty.“

Ošil se. „Jsme přátelé.“

„Přátelé, co spolu spí?“

Nevěřicně zavrtěl hlavou a ústa mu zkřivil hořký úsměv. „Myslím, že někdy by trocha slušnosti neškodila, Patricku.“

Teď jsem se ošil já. „Za slušný chování mě nikdo neplatí.“

„S Diandrou jsme se dali dohromady v Brownu. Dodělal jsem doktorát, ona začínala studovat.“

Odkášlal jsem si. „Tak znova. Znáte se důvěrně?“

„Ne,“ zněla odpověď. „Jsme jen velmi dobří přátelé. Něco jako ty a Angie.“

„Asi chápeš, kam tím mířím.“

Kývnutí hlavy.

„Stýká se důvěrně s někým?“

Zavrtění hlavou. „Ona...“ Podíval se ke stropu, pak zase dolů k zemi.

„Ona co?“

„Není sexuálně aktivní, Patricku. Je to její svobodná volba. Deset let žije v celibátu.“

„Proč?“

Zbrunátněl ve tváři. „Už jsem ti to říkal – svobodná volba. Existují lidé, co si nechtějí nechat ovládat život libidem. To může někdo jako ty jen stěží pochopit.“

„Díky, Ericu,“ konejšil jsem ho. „Nechceš mi říct ještě něco?“

„Jako co?“

„Nějakej kostlivec ve skříni? Třeba se ten člověk chce přes Jasona dostat na kobytku tobě?“

„Na co narážíš?“

„Nenarážím na nic, Ericu. Na jasnou otázku jasná odpověď. *Ano* nebo *ne*, víc po tobě nechci.“

„Ne.“ V tónu jeho hlasu zvonil led.

„Promiň, ale musím to vědět.“

„Vážně tě to mrzí?“ Otočil se ke mně zády a šel zpátky do bytu.

ŠESTÁ KAPITOLA

Od Diandry jsem odjížděl kolem půlnoci. Cestou po ná-
břeží mne obklopovaly ztichlé ulice. Teplota se stále drže-
la kolem patnácti, tak jsem stáhl okénka u své poslední
popelnice a nechal vlahý vzduch provětrat zatuchlý vnitřek
auta.

Poté, co moje poslední služební auto v jedné zapome-
nuté a bezútěšné uličce v Roxbury definitivně chcíplo,
jsem si na policejní aukci, na kterou mě upozornil můj
kámoš a policajt Devin, pořídil tuhle oříškově hnědou
fordku Crown Victorii z šestaosmdesátého. Motor před-
stavoval umělecké dílo; i kdybych se s tím autem zřítíl ze
střechy třicetipatrového věžáku, běžel by dál ještě dlou-
ho poté, co by se kastle roztránila na kousky. Na peně-
zích jsem na ničem pod haubnou nešetřil, dopřál jsem si
i nejlepší pneumatiky, ale do vnitřku jsem nevrazil ani
ň – potahy na stropě i sedadlech zůstaly zežloutlé kou-
řem z levných doutníků předchozího majitele, zadní se-
dadlo potřhané a s částečně vyhřezlými vnitřnostmi, roz-
bité rádio. Oboje zadní dveře vypadaly jako po ráně
kladivem, oprýskaný až na základový nátěr.

Člověk by se nad takovým křápem rozbrečel, ale zato
jsem měl jistotu, že žádný cti dbalý zloděj aut o něj nepro-
jeví sebemenší zájem a nebude nikomu stát za námahu.

Na světlech u Harbor Towers motor šťastně vrněl a po-
lykal galony benzínu, když před ním přecházely dvě nád-
herné holky. Vypadaly jako sekretářky: obě měly na sobě

přiléhavou, trochu obnošenou sukni, blůzku a pomačkaný baloňák. Výstavní nohy v černých punčochách končily v kotnících v nachlup stejných bílých teniskách. Nesly se maličko nejistě, jako by místo po chodníku našlapovaly na porézní houbu, a ta zrzka se smála trochu moc nahlas.

Brunetčiny oči se setkaly s mýma. Věnoval jsem jí nevinný úsměv člověka, který v obvykle rušném městě potká za tiché a vlahé noci spřízněnou duši.

Opětovala úsměv, jenže potom si její kamarádka hlasitě škytla, zavěsily se do sebe, zlomily se v pase a ryčně se rozeřvaly smíchy, jakmile se bez nehody dostaly na chodník.

Odbočil jsem na hlavní a nad hlavou mi duněla dálnice. Přistihl jsem se při myšlence, že jsem asi pěkně pošahanej, když mě úsměv připitý holky potěší tak, jak mě potěšil.

Jenomže tohle je pošahanej svět, po kterým chodí přespříliš Kevinů Hurlihyů, Tlustejch Freddů a ženských, jako je ta, co jsem o ní četl ráno v novinách: zamkla svoje tři malé děti v kvartýru prolezlým potkanama, ať dělají, co umí, zatímco si sama vyrazila s nejnovějším frajerem na čtyřdenní flám. Když do bytu konečně dorazila sociálka, museli jedno z dětí odtrhnout od matrace, protože ho k ní přilepily zhnisané proleženiny. Někdy se zdá, že ve světě, jako je ten náš – v noci, když se stupňuje strach o klientku, které z neznámých důvodů vyhrožují neznámí ničemové, jejichž neznámé motivy jsou určitě neznámo jak nedobré –, nemůže jediný úsměv od připité krásky nic změnit. Jenomže změní.

I když mě ten úsměv pohladil po duši, nebylo to nic v porovnání s tím, co udělala Grace, když jsem zastavil u chodníku a uviděl ji sedět na verandě. Měla na sobě tmavě zelenou vojenskou bundu nejmíň o čtyři čísla větší, než by potřebovala, bílé tričko a modré nemocniční kalho-

ty. Obvykle rozježené krátké světle kaštanové vlasy po třicet uplynulých hodin věznil nemocniční čepec, a tak vypadaly zplihle. V obličejí se jí zrcadlila únava, nedostatek spánku a příliš mnoho vypitého kafe, oči měla zarudlé od bodavého, ostrého světla na pohotovosti.

Ale i přes to všechno to byla jedna z nejkrásnějších žen, jakou jsem kdy viděl.

Jakmile jsem začal stoupat po schodech, vstala, rty jí zvlínil úsměv a v očích se jí šibalsky zablesklo. Dělili mne od ní poslední tři schody, když rozpřáhla ruce a jako sebevrah chystající se ke skoku z mostu se naklonila dopředu.

„Chyť si mě.“ Zavřela oči a padala.

Náraz jejího těla o mé byl tak nádherný, až to bolelo. Políbila mne. Zapřel jsem se nohama, když mne její stehna objala kolem boků a zkřížila kotníky za mými zády. Cítil jsem její vůni, její teplo a pulzování každého vnitřního orgánu, napětí ve svalech i šumění krve, jako bychom byli jedno tělo nesmyslně rozdělené do dvou kůží. Potom se Graceina ústa oddálila od mých a mazlivě mě kousla do ucha.

„Stýskalo se mi,“ šeptla.

„Vidím.“ Políbil jsem ji na krk. „Jak se ti podařilo utéct?“

Povzdechla si. „Už je po všem.“

„Čekáš dlouho?“

Zavrtěla hlavou, něžně mě kousla do klíční kosti a teprve potom sklouzla na zem tak, abychom se nepřestali dotýkat alespoň čely.

„Kde je Mae?“

„Doma s Annabeth. Spí jako dřevo.“

Annabeth byla Graceina mladší sestra a Maeina chůva, která žila s nimi.

„Zastihlas ji ještě vzhůru?“